

[Preben Møller Hansen]

i verden og forærer penge væk til højre og venstre, mens mange i det danske folk lider nød, og det kan nu engang ikke være måden at gøre det på.

Hvis man så gav til de fattige mennesker rundt omkring på Jorden og optrådte i rollen som den barmhjertige samaritan, var der opnået noget, men når man giver kejsere og konger pengene, er der ikke opnået andet, end at vi har spildt vores penge, og det er det samme som spildt mælk på Balle Lars.

Behnke (FP):

Hvert år afsætter Folketinget via finansloven et bestemt beløb til ulandsformål. Som retningspil for, hvilket niveau de årligt afsatte bevillinger skal nå, foreligger en folketingsbeslutning om, at vi i Danmark i 1992 skal op på at yde 1 pct. af vores bruttonationalprodukt i ulandsbistand.

Ved vedtagelsen af den årlige finanslov er beløbet udspecificeret, således at det er muligt at se, hvilke midler der skal anvendes til lån, til humanitær bistand, til gaver, til fødevarerhjælp osv.

Det viser sig så, at ud over det årligt afsatte beløb på finansloven sker der en genanvendelse af de afdrag, som Danmark får fra lande, som tidligere har opnået lån.

I udenrigsministerens svar af 1. marts 1988 til Finansudvalget, bilag nr. 10-18, oplyser ministeren således på side 3:

»Med andre ord vil den bistand, som Danmark rent faktisk kan yde i et givet år, bestå af bevillingsrammerne (nettorammerne) plus modtagne afdrag. Det er således denne brutto-ramme, som danner grundlag for de faktiske udbetalinger i et givet år.«

Dermed skulle også fru Pia Christmas-Møller have fået tingene sat på plads.

Det er præcis dette forhold, som beslutningsforslag nr. B 126 går ud på at bringe til ophør. Når Folketinget i et givet år har afsat bevillinger til ulandsformål på finansloven, er det jo netop som nævnt med nøjagtig beskrivelse af, hvilke områder pengene skal anvendes til. Altså ved Folketinget, hvor mange penge der skal lånes ud, og hvor mange penge der skal bruges til andre formål, f.eks. gavebistand.

Lån er i ordets betydning og sagens natur beløb, som man har en forventning om at få igen. Ellers kunne man jo akkurat lige så godt på fi-

nansloven anføre beløbene som gaver og ikke som lån, hvis man alligevel ikke forventer, at pengene nogen sinde skal komme tilbage igen. At vi gennem årene har haft forskellige udenrigsministre med den vane at eftergive lånene, gør jo ikke sagen bedre. Derfor har vi anført et punkt 2 i forslaget, således at de penge, som Danmark låner ud, også bliver tilbagebetalt, som ordet lån jo antyder.

Vi må jo ikke glemme, at de penge, som vi låner ud, altså er penge, som Danmark først selv har måttet låne andre steder i verden. Jeg tvivler på, at vi får gældseftergivelse hos nogen af vore kreditorer. Pengene skal derfor tilbagebetales i statskassen og dér bruges til at betale vores egen gæld tilbage, nemlig de penge, vi selv har måttet låne for overhovedet at kunne yde de her lån til ulandene.

Noget helt andet er så, at de penge, som altså sjældent bliver tilbagebetalt til Danmark fra ulandene, anvendes helt uden om finansloven og helt uden om de retningslinjer, som finansloven hvert år giver for Danmarks ulandsbistand.

Jeg ved selvfølgelig godt, at Finansudvalget principielt godkender hver eneste bevilling, men her er de faktiske forhold jo, at bortset fra, at sekretæren skal have tid til at føre Fremskridtspartiets nejstemme til protokols, er ulandsbevillinger rene ekspeditionssager uden debat og uden grundige vurderinger af, om de pågældende lande overhovedet bør have de mange milliarder, som vi bruger på området.

Fremskridtspartiet er som bekendt absolut utilfreds med beslutningen om, at vi skal op på at yde 1 pct. af bruttonationalproduktet i ulandsbistand. For det første bør staten ikke på vegne af os alle sammen yde ulandsbistand, og for det andet er bruttonationalproduktet et helt forkert beregningsgrundlag.

Lad mig illustrere det med et eksempel: Hvis vi her i Folketinget vedtager at forhøje momsens med 1 pct. i Danmark, er vi så blevet rigere som nation? Nej, det er vi selvfølgelig ikke. Men bruttonationalproduktet er blevet større, og så skal vi give mere i ulandsbistand.

Hvis vi endelig skal give ulandsbistand, og hvis vi endelig skal give 1 pct., må det være 1 pct. af nettofaktorindkomsten. Det vil være et væsentlig mere ægte udtryk for, hvilken værditilvækst der reelt er sket i det danske samfund siden sidste finanslov og siden sidste bevilling.